

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Controversiarvm Omnivm Hvivs Ævi Lvthero-Calvinisticarvm Libri Tres

Coppenstein, Johann Andreas

Mogvntiæ, 1627

III. Num quæ sint Commenta sectariorum afficta Nobis circa
Iustificationem?

urn:nbn:de:hbz:466:1-35233

QVÆSTIO III.

Num que sint Commenta Sectariorum, affi-
cta Nobis, circa Iustificatio-
nem?

I. CALVINISTA Ioann. Scharpius in Cursu
Theol. sect. 2. q. 1. ait: Pontificij & nos con-
uenimus, 1. Verbo tenus, quod fides totum Dei Verbum
credat. 2. Quod fide rectè possit sibi applicare promissio-
nes.

At nos Pontificij re ipsa profiteamur
ac propugnemus prius; Sectarij excipi-
unt Promissiones, quod præcipue sint obie-
ctum fidei: itaque ipsi id verbo tenus di-
cunt, sentiunt autem aliud.

Alterum negamus. Patet in *Luthe-
ro-calvinista*. p. 4. q. 52. 5. Imponit igitur
Calumniam Illustrissimo Card. Bellar.
l. 1. iustific. 4. & 11.

II. Idem ibid. quæst. 2. affirmat conuenire
inter nos & ipsos, Quod in hac vita aliquis possit ac
debeat esse certus, sibi remissa esse peccata. Bell. l. 3. de
iust. c. 2.

At nemo id vnquam Orthodoxus
asseruit; falsoque citat Bellarminum;
qui id discrete distinetque negat, refel-
litque; ac docet *Obscuram certitudinem*
rerum esse, que sola fide nituntur; sed pro-
pter diuinam Autoritatem certo creduntur.

Dein ait, Si de Fiducia tantum ageretur,
vt Kemnitius proponit, non esset opus longa
disputatione. Neque enim Catholici negant
certam FIDUCIAM in Deo collocandam, &
certo consiendum, post actam pœnitentiam,
&c. remissa esse peccata. Sed aduersarij, vt fi-
dem cum fiducia, ita certitudinem fidei, cum
certitudine fiducia confundunt.

III. Caluinus affingit Concilio Trident. sess. 6.
Patres misere dubitationem cum fide.

Kemnitius ibidem. Eos, ait, facere Dubitatio-
nem virtutem fidei & ornamentum; ac quære-
re, Sitne fides fiducia, an dubitatio de remissione pecca-
torum.

2. Item quæri: An peccator, in seria pœnitentia, ex
fide possit certa fiducia statuere, SIBI remissa esse pec-
cata?

AT 1. Concilium ideo reiecit fidem
specialem Sectariorum, quod certa esse
non possit; cum fides esse certissima de-
beat. 2. Nos asserimus, Si sit vera pœni-
tentia, tunc ex fide credendum esse sibi
remissa peccata. At non est conditio-
nalis controuersia, sed absoluta; An cer-
titudine fidei certus esse possit homo, ac debe-
at sibi peccata esse remissa? Fides enim sola
nititur diuina autoritate revelata. Fi-
ducia vero diuina promissione, & cuius-
que Dispositione: illa est certa, hæc in-
certa nobis, Vide *Luthero-calv. parte 4.*
quæst. 66.

IV. LUTHERO-CALVINISTÆ traducunt
nos, quasi doceamus.

1. Solis naturæ viribus disponi ad gratiam
homines:

2. Nos quibuscunque operibus, aut Ritibus,
tribuere meritum iustificationis, & Fidei Iusti-
ficantis nullam facere mentionem.

AT ob primum Ecclesia iam olim
damnauit, hodieque damnat Pelagia-
nos.

De secundo: Fidem definimus ba-
sin ac hypostasim ἐπιζομένην: sicque toti-
us structuræ Christianæ ponimus eam
fundamentum: Operibus verò tribui-
mus id, quod Scriptura.

V. Calu. affingit Conc. Trid. sess. 6. c. 7. quod dupli-
cem iustificationis causam formalem esse definiat.

AT Concilij hæc sunt verba: *Vnica
formalis causa est, iustificationis, Iustitia
Dei; Non qua ipse iustus est; sed qua nos iustos
facit.*

Dein Calvinus duplicem flagit. *Institution. 3. cap. 11. §. 2.* scilicet Remissionem peccatorum, & Imputationem iustitiæ Christi.

Kemnitius vero inuersum quæstionis statum nobis violenter affingit de causa formalis iustificationis.

VI. Calvinus *Instit. 3. cap. 11.* Vt Iudæi, sic & Pontificii, ignorantes Dei iustitiam, nobis imputatam, quarunt suam Inherentem statuere, *Romanorum 10.* iustitiæ Dei non subiecti.

At cum Dei iustitia sit Apostolo, quæ est nobis ex dono Dei: nostra vero ea, quæ est ex solis viribus naturæ, ut docet S. Aug;

Ideo iure arguuntur Iudæi, ut præsumptuosi de propria iustitia.

QVÆSTIO IV.

Qualia nobis affingant de ieiunio?

I. KEMNITIUS par. 4. Exam. fingit ita: Laborant Pontificii aolvi suspitionem istam quasi cibos quosdam prohibeant, ea opinione, qua olim Tatianus, Manichæi, & Priscillianista; quasi scilicet vel maledicti sint, vel à diabolo occupati; ac propterea conscientiam inquinant.

Sed argumenta, quibus suam prohibitionem ciborum stabilire conati sunt, & pontificia consecrationes creaturarum prorsus ostendunt, in eodem ipsos luto cum hæreticis istis hæere.

At nos carnes, oua, &c. comedimus extra Quadragesimam; eosdemque cibos benedicimus; nec tamen idcirco ducimus immundos ex seipsis, aut ab Sathana.

Deinde; veritos cibos etiam in Qua-

dragesima permittit ægrotis, quin imperat Ecclesia.

Adde; dicti hæretici piscibus quoque & omnibus quibus est anima, interdicebant. Non sic Ecclesia.

Demum; Sancti Patres ciborum delectum, quem Ecclesia, obsecrabant; damnabant tamen istum hæreticorum delectum in e bis; nec ob suum delectum erant similes hæreticis.

Similia commenta vide in *Luthero. p. 49. 92.*

II. Kemnitius *ibidem* pagin. 421. 490. fingit nos dicere; Ieiunium per se sumptum, sine relatione ad vllum finem bonum, ex opere operato esse Cultum Dei, meritum satisfactorium.

At ieiunium per se, ut est abstinencia cibi, scimus rem esse mediam, nec virtutem, nec vitium: hic vero loquimur de eo, quæ cum electione, ad bonum finem assumitur: sicque est actus virtutis.

Rorro, illud nemo dixit opus operatum: quia hoc pendet ex sola institutione Christi: at ieiunium pendet ex deuotione meritoque operantis.

Deinde; id Cultum Dei dicimus non actum religionis proprie dictum; sed actum in genere, gratum Deo.

III. Kemnitius *ibidem* ait: Negari non potest, Patres in rhetoricis illis ieiunii encomijs saepe longum prouectos, ab analogia fidei, & norma Scripture non parum discessisse.

Infra. Quando contra hanc fidei analogiam Pontificii talia veterum dicta vident; cogimur salua reuerentia, qua tam Magnis Viris debetur, illa reuocare, ut fundamentum salua saluum retineamus.

At si vnus alterue sit vsus amplificatio; ideone omnes?

Multi dogmaticos libros scripserunt, non